

цвѣтенъ и съ такива красоти, че ни заграби душитѣ и ни опияни. Отъ гърдитѣ ни се изтрѣгна пискливо „ура“ и крещѣхме, докато се продаха гласоветѣ ни.

Дълбоко на лѣво подъ насъ се преливаха зелени полета въ единъ тъмно-синъ, като небето, морски за-

Месемврия — Залѣзъ слънце.

ливъ, който бѣше много обширенъ и пакъ се виждаха въ утренната ведрина чуднитѣ очертания на брѣговетѣ му. А надъ зеленитѣ полета и синия заливъ се бѣше разлѣлъ — и играеше — море отъ злато! Да, отъ сѣщинско злато! Разстлала се е тънка мъгла надъ земя и море и се е позлатила отъ утрото — позлатила се е отъ юнското огнено слънце, което бѣше изплавало изъ далечнитѣ морски простори и тържественно се дигаше къмъ бездънното небе...

Да бѣше само това, пакъ заслужаваше човѣкъ да се просълзи отъ възторгъ! А не бѣше само туй. Малко на лѣво отъ насъ — подъ високия и голъ ридъ на Стара-планина — дълбоко долу блещѣха